

som ogsaa har været Genstand for Overvejelser, og hvorom jeg snarere tror, der kunde skaffes Enighed, og det er et Spørgsmaal af human Natur. Det er Spørgsmaalet om at forhøje det skattefri Beløb, som paa Landet er 600 Kr., i Købstæderne 700 Kr. og i København 800 Kr. Der kan under en Dyrtdid som den nuværende være adskillig Grund til at gøre dette, og der kan ogsaa anføres dette, at ved Hjælp til en Person, som var indenfor det afgiftsfri Beløb, kan man bevirke, at der kommer den Ubillighed til Stede, at denne Person kommer til at betale Skat. Hvis der altsaa kan tilvejebringes Enighed om et saadant Forslag, vil det kun møde den velvilligste Medvirken fra min Side. Jeg har ikke indført dette i Lovforslaget, da jeg anser det for at være rimeligt, at det gøres til Genstand for Behandling i det Udvalg, som jeg ikke kan tvivle om vil blive nedsat angaaende denne Sag.

Om Lovforslagets finansielle Rækkevidde vil jeg gerne sige nogle Ord ud fra de Oplysninger, der nu findes om, med hvilket Beløb den gældende overordentlige Indkomstskat er paalignet. Den er paalignet med 66½ Mill. Kr. Imidlertid kan man ikke gaa ud fra, at den vil give dette helt; Nedsættelse, Eftergivelse, baade af lovbestemte Grunde og af Billighedsgrunde, vil ganske sikkert medføre, at dette Skattebeløb gaar nogle Millioner ned. Jeg tør ikke regne med mere i Øjeblikket, end at det vil give godt 60 Millioner. Jeg vil gerne oplyse, hvorledes de nævnte 66½ Mill. Kr. udkommer: Fra København indkommer 51,6 Mill. Kr., fra Købstæderne 10,8 Mill. Kr. og fra Landdistrikterne 4,1 Mill. Kr. Herfra giver igen Selskaber og Foreninger 39,2, saaledes at der heraf fra København indkommer 31,7, fra Købstæderne 6,7 og fra Landdistrikterne 0,8 Mill. Kr. Dette er ikke underligt, fordi Aktieselskabernes Sæde i Almindelighed er København. Dette forklarer jo ogsaa, at Storkøbenhavn figurerer med et saa stort Beløb som 51,6 Mill. Indkomstskatten for Personer er 27,3 Mill., nemlig 19,9 fra København, 4,1 Mill. fra Købstæderne og 3,3 Mill. fra Landdistrikterne. København betaler altsaa omtrent $\frac{5}{6}$ af Skatten, og Selskaberne betaler omtrent $\frac{3}{5}$ af Skatten, medens Personerne betaler $\frac{2}{5}$ — alt regnet med runde Tal.

Hvad Skatten vil indbringe, hvis Lovforslaget vedtages i den her foreliggende Form, kan jeg naturligvis ikke sige med Nøjagtighed. En Ting er imidlertid vis, nemlig at Kalenderaaret 1916 har givet

større Indtægt baade for Personer og for Selskaber end 1915, og der kan altsaa med Sikkerhed gaas ud fra, at Beløbet vil blive større. Jeg ved nok, man vil sige, at der kan være nogen Tvivl om, hvorvidt det paalignede Skattebeløb vil indkomme, idet man vil henvise til, at mange Spekulanter har tabt deres Penge igen, saa at de ikke kan betale deres Skat, at nogle vil rejse fra Landet o. s. v., men alt dette er dog ganske sikkert af forsvindende Betydning overfor det samlede Hele. Naar det er saaledes, at den store Del af Skatten kommer ind fra Selskaberne, er der ikke nogen særlig Fare for, at Beregningen ikke skal slaa til, for Selskaberne bestaar nok. Det er oven i Købet særlig de store Selskaber, der giver de store Beløb — alene fra to store Selskaber er der saaledes indkommet en overordentlig Indkomstskat paa over 10 Mill. Kr. Jeg mener altsaa, at man kan se bort fra det Svind, der sikkert vil blive, og at man med Tryghed kan sige, at mindre end 10 Mill. Kr. mere end i Aar vil der ikke indkomme. I Særdeleshed, hvis man fra Rigsdagens Side nu vil gaa ind paa den her foreslaaede Forøgelse af Indkomstskatten, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Udbyttet vil komme.

Naturligvis har det indenfor Regeringen og Finansministeriet været overvejet, om man ikke kunde flytte Forfaldsdagen — den 1. December — noget frem. Jeg haaber, at dette kan ske, men jeg tør ikke love det, thi administrativt ligger dette Spørgsmaal meget vanskeligt. Vi behandler f. Eks. endnu Klager fra 1915. Der er dog en Mulighed derfor, og hvis det ved en nærmere Undersøgelse viser sig, at den kan virkeliggøres, kan der jo let stilles Forslag herom.

Af Hensyn til, at Forfaldsdagen muligt kan rykkes frem, og overhovedet af Hensyn til Skatte- og Ligningsmyndighedernes Behandling af disse ofte meget indviklede Sager, vil det naturligvis være heldigt, om Rigsdagen hurtigt kan behandle dette Lovforslag færdigt, men ellers vil jeg ikke paa nogen Maade anmode om hurtig Gennemførelse, fordi jeg ikke vil finde det passende at insistere paa en hurtig Gennemførelse af et saa stort og vigtigt Lovforslag. Paa den anden Side er det jo i alle dets Enkeltheder fuldstændig kendt af Rigsdagens Medlemmer, da Sagen er blevet meget grundig behandlet nu to Gange.

Ærede Medlemmer vil erindre, at vi under Forhandlingen om Dyrtdidstilløget talte om, at der skulde i alt Fald skaffes